

**Het Paardentuig
en het avontuur
op de manege**

Het Paardentuig en het avontuur op de manege

Copyright © 2022 Esther Streefland

Illustratie: Melanie Morren – www.melaniemorren.nl

Redactie: Esther's Editing – www.esthersediting.nl

Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Het Paardentuig en het avontuur op de manege

Esther Streefland

Hoofdstuk 1

“Marieke! Ben je er nog een beetje bij?”

Geschrokken ging Marieke rechtop zitten en ze keek wat verward naar de meester. Ze vond rekenen echt het allersaaiste van alles, maar haar moeder had gezegd dat ze haar zou aanmelden bij de manege voor paardrijlessen als ze voor alle vakken een voldoende had aan het einde van het jaar. Ze deed dus echt wel haar best, want ze wilde al jaren leren paardrijden, maar het was wel heel moeilijk om haar aandacht erbij te houden bij het rekenen.

Meester Michael van der Hoeven grinnikte om haar geschrokken gezicht en ging verder met zijn uitleg. Marieke keek om zich heen en zag dat een paar meisjes een beetje giechelden omdat ze op haar kop had gekregen, maar de rest zat alweer ijverig mee te schrijven in hun schriften. Zuchtend pakte ze haar pen en deed haar best om weer bij de les te blijven. Vlak voordat de bel zou gaan, zei meester Michael hen de schriften op te bergen in de la van hun tafels.

“Voordat jullie naar huis gaan om te eten, wil ik jullie alvast vertellen dat ik vrijdag wil horen waar jullie je spreekbeurt over gaan houden. Je kunt er straks tijdens het eten alvast over nadenken, maar ik hoef het vrijdag pas te horen.”

Precies op dat moment ging de bel en alle kinderen pakten hun tas, druk kletsend over de spreekbeurten. Marieke en haar vriendin, Lisanne, deden dat ook en

terwijl ze naar Mariekes huis liepen om te gaan eten, kwamen ze erachter dat ze eigenlijk allebei 'paarden' als onderwerp wilden kiezen. Dat kon natuurlijk niet en Lianne bood aan om haar spreekbeurt over 'honden' te doen.

"Weet je het zeker?" vroeg Marieke, hoewel ze blij was met het aanbod van haar vriendin.

"Ja, zo erg is het niet. Ik kan meester Michael vragen of ik mijn hond mag meenemen, dus misschien is dat wel net zo leuk."

Ze liepen het tuinpad bij Marieke's huis op, waar de meiden op dinsdag altijd heen gingen om tussen de middag te eten. Op maandag, dinsdag en woensdag was Marieke's moeder thuis en aten ze daar. Op donderdag en vrijdag aten ze bij Lianne, want dan was Marieke's moeder aan het werk in de bibliotheek van het dorp en was Lianne's moeder thuis. Tante Eva, zoals Marieke de moeder van haar vriendin mocht noemen, werkte de eerste drie dagen bij een bank in de stad en deed daar vaak heel deftig over.

Marieke's moeder, die door Lianne tante Ella werd genoemd, had al een pan soep op het vuur staan en lepelde snel vijf kommen vol toen ze de meisjes zag aankomen. Ze zou zelf natuurlijk ook meteen mee-eten en ook Marieke's broer, Mark, zou zo wel komen. Mark zat in groep acht nu, dus die ging aan het einde van het jaar, na de zomervakantie, naar de brugklas en zou dan naar de stad moeten fietsen. Marieke's zusje, Jenny, was

pas drie en ging nog niet naar school.

De meiden kwamen druk kwebbelend binnen door de achterdeur.

“Doen jullie je schoenen uit, dames? Ik heb net gezogen en gedweild!” riep tante Ella. De meisjes liepen terug naar de bijkeuken en zetten hun schoenen op de mat bij de achterdeur.

“Mam!” riep Marieke, terwijl ze de keuken weer in liepen, “We moeten een spreekbeurt doen en ik ga als onderwerp ‘paarden’ kiezen!”

“Oh, ja natuurlijk. En ben jij de enige dan die het over paarden wil doen?” vroeg haar moeder lachend.

“Misschien niet, maar ik ben waarschijnlijk wel als één van de eersten aan de beurt om het te zeggen,”

antwoordde Marieke met een ondeugende grijns.

Marieke’s achternaam was Akkerman, dus als de meester op alfabet zou vragen wat hun onderwerpen waren, dan was ze inderdaad snel aan de beurt. Lisanne zat er niet ver achter, zij heette Dam, maar er waren vier kinderen eerder dan zij.

Mark kwam ook binnen stommelen en iedereen ging aan de keukentafel zitten. Jenny werd door Marieke’s moeder op de verhoogde stoelzitting getild.

Ze lepelden de groentesoep naar binnen en aten hun boterhammen erbij op. Mark vertelde over de open dag op de middelbare school waar ze de volgende dag heen zouden gaan met heel groep acht. Iedereen zou op de fiets gaan, zo konden ze meteen zien hoe ze dat volgend jaar moesten doen, als ze ervoor kozen om naar deze

school te gaan, en konden ook alle fietsen nog worden nagekeken op eventuele mankementen.

Na het eten gingen alle kinderen, behalve Jenny natuurlijk, weer op weg naar school voor de middaglessen.

In de loop van de middag kwam Marieke erachter dat er nog drie andere meisjes waren die een spreekbeurt over paarden wilden houden en ze bedacht een plannetje. Ze krabbelde snel een briefje voor Lianne en de andere drie meiden. Zodra meester Michael aankondigde dat ze het laatste half uur nog even mochten tekenen, een signaal dat ze ook een beetje rond mochten lopen en met elkaar praten, liep ze de klas rond en legde de briefjes op de tafels van de andere meisjes. Snel liep Marieke weer terug naar haar eigen plek en ging verder met de gedetailleerde tekening van een paardenhoofd waar ze vorige week aan was begonnen.

Van onder haar wimpers gluurde ze naar de andere meisjes om te zien of ze hun briefjes al hadden gelezen en ze kon bij een aantal zien dat dit inderdaad zo was.

Zodra de bel ging, trok ze Lianne mee naar het fietsenhok en wachtte. Steeds ongeduldiger stond ze van het ene op het andere been te wiebelen.

“Waar blijven ze nou?” vroeg ze, aan niemand in het bijzonder. Lianne grinnikte.

“Je had natuurlijk ook gewoon even op ze kunnen wachten in de klas. Maar nee, je moest er zo nodig

geheimzinnig over gaan doen. Nou, dan moet je dus even wachten.”

Even later kwamen Lexie, Inge en Kyra aanwandelen. Marieke wenkte hen mee te lopen naar het achterste gedeelte.

“Fijn dat jullie er allemaal zijn,” begon ze plechtig, waarop de andere meisjes in een spontane lachbui uitbarstten.

“Doe niet zo deftig, joh!” gierde Lexie. Marieke kreeg een blos op haar wangen en ging op een iets normalere manier verder.

“Ik heb gemerkt dat jullie – net als Lianne en ik – van plan zijn om op te geven dat jullie je spreekbeurt over paarden willen gaan houden. Dat gaat natuurlijk nooit gebeuren, meester Michael laat ons nooit allemaal dezelfde spreekbeurt houden. Ik zou willen voorstellen dat we het allemaal níét doen...”

Er brak ogenblikkelijk protest uit onder de andere meisjes, maar Marieke hield allebei haar handen omhoog en langzaam werden ze weer stil.

“Luister nou, jullie weten dat ik gelijk heb. Bovendien, als we op volgorde van onze achternaam mogen zeggen wat ons onderwerp zal zijn, dan weten jullie allemaal dat ik als eerste aan de beurt kom van ons vijven en dan kunnen jullie het wel vergeten. Ik wil in plaats daarvan dus iets anders voorstellen. We spreken af dat we allemaal een ander onderwerp kiezen en dan wil ik graag een club oprichten. Wij, met z’n vijven, als paardenfans. We kunnen dan elk weekend afspreken en tijdschriften

uitwisselen en over paarden kletsen en zo.”

Het was even stil terwijl de anderen over Marieke’s plan nadachten.

“Ik zou het wel leuk vinden,” kwam toen de zachte stem van Inge. Ze was een jaar jonger dan de rest omdat ze groep vijf overgeslagen had en soms liet ze zich daardoor een beetje naar de achtergrond duwen als de iets oudere kinderen enthousiast werden, maar ze had een sterker karakter dan sommigen dachten.

Ook Lexie knikte al blij, evenals Kyra.

“Klinkt wel heel leuk eigenlijk,” zei Kyra glimlachend.

“En waar komen we dan bij elkaar?” vroeg Inge aarzelend. Ze had zelf niet zo’n hele grote kamer, daar pasten ze vast niet allemaal comfortabel in.

“Nou, aangezien het mijn idee is zullen we de eerste keer sowieso maar bij mij afspreken, maar misschien kunnen we het een beetje afwisselen?” stelde Marieke voor. De meisjes knikten. Dat was wel zo eerlijk.

“Zullen we komende zaterdag onze eerste club-bijeenkomst houden?” ging Marieke voortvarend verder, “Laten we zeggen, om negen uur bij mij?”

De meisjes knikten en ze namen afscheid van elkaar.

Hoofdstuk 2

De rest van de week duurde Marieke veel te lang, maar eindelijk kwam de zaterdag en stond ze direct nadat haar wekker was gegaan naast haar bed. Dat was gerust bijzonder te noemen, want normaal gesproken was ze met geen mogelijkheid uit haar bed te krijgen.

Wat ze vervolgens deed was misschien nóg zeldzamer: ze ging vol enthousiasme haar kamertje opruimen.

Marieke's kamer was gezellig. Niet supergroot, maar ook geen 'hok', en ze had posters van haar favoriete paardenrassen aan de muren hangen. Ze droomde ervan om ooit een majestueuze Fries te bezitten, maar dat lag nog ver in de toekomst. Haar kamer had aan één kant een schuine wand en daar hingen de paardenposters.

Aan de muur naast de deur hingen ook een paar kleinere posters van popsterren die ze leuk vond en bij de wastafel hing haar eigen handdoek met paardenprint. Ze had, behalve haar bed, ook een leuk klein bankje in de andere hoek staan. Haar vader had die van pallets gemaakt en haar moeder had er mooie, vrolijk gestreepte kussens voor genaaid.

Om half acht stond haar moeder, met verwarde haren en in een ochtendjas die zijn beste tijd gehad had, gapend in haar deuropening.

“Wat ben je aan het doen, meisje? Je maakt het hele huis wakker met je gestommel.”

“Ha mam! Ik ben mijn kamer op aan het ruimen!” riep Marieke enthousiast. Haar moeder knipperde even

verbaasd met haar ogen en krabbelde zich op haar hoofd. Ze liep de kamer in en legde een hand op Marieke's voorhoofd.

“Nee, je hebt geen koorts. Toch móét je haast wel ziek zijn, als je uit jezelf je kamer gaat opruimen – en dan nog wel zo vroeg op de dag!”

Marieke duwde haar moeders hand weg.

“Hè flauw, mam. De meiden komen toch straks hier, voor onze eerste clubvergadering? Dan moeten ze wel ergens kunnen zitten natuurlijk.”

“Aha, ja natuurlijk. Nou, weet je wat? Geef mij je wasmand maar mee, dan zal ik die maar vast in de wasmachine doen. Ik ben nu toch al wakker. Maar meisje, doe een beetje zachter alsjeblieft: papa en de rest mogen nog wel even blijven slapen, toch?”

Marieke gaf haar moeder een knuffel en duwde haar de volle wasmand in haar armen.

“Dank je, mam! Ik zal zachter zijn.”

Een half uur later stommelde ze de trap af: ze was de waarschuwing alweer helemaal vergeten.

“Marieke! Wat hadden we nou afgesproken? Ik hoop maar dat papa, Mark en Jenny nog slapen.”

Schuldbewust schoof Marieke op haar plaats aan de tafel en begon een boterham te smeren.

“Sorry mam, ik was het alweer vergeten,” beled ze, terwijl ze een hap nam van haar boterham met kaas. Haar moeder schudde haar hoofd en nam een slok van haar koffie.

“Laat jij, als je klaar bent met je ontbijt, Roosje even uit?” vroeg haar moeder en Marieke knikte. Het kleine zwarte hondje tilde haar kop op bij het horen van haar naam.

“Ja ja, we gaan zo hoor, Roos,” mompelde Marieke met volle mond.

Op dat moment kwam haar vader met Jenny op zijn arm en Mark achter zich aan de ruime woonkeuken in. Hij zette haar zusje in haar kinderstoel en schonk zichzelf een flinke mok koffie in.

“Zo druktemaker, wat was jij al vroeg in touw?” bromde hij, terwijl hij Mark een boek uit zijn handen trok en hem zacht naar diens plek aan de tafel duwde, “Niet lopen en lezen tegelijk, kerel, zo heb je al eens een gebroken been opgelopen, weet je nog?”

Mark ging zitten en begon ook een boterham te smeren. “Oh, heb ik je toch wakker gemaakt, pap?” vroeg Marieke, “Sorry, ik was mijn kamer aan het opruimen en vergat een beetje dat er nog meer mensen in huis waren.”

Haar vader verslikte zich prompt in zijn koffie en Mark sprong overeind om hem behulpzaam op zijn rug te kloppen.

“Je kamer op aan het ruimen?” vroeg hij, hees van het hoesten, “Ben je wel helemaal lekker, Riekje?”

Marieke rolde met haar ogen en ging er niet verder op in.

Hoofdstuk 3

Nadat ze Roos langs het bospad had uitgelaten, vulde Marieke de waterkoker met water en zette haar moeders grote thermosfles klaar, met de theedoos erbij. Daarna pakte ze een stapel mokken uit de kast en sjouwde die – samen met de suikerpot en de koektrommel – naar haar kamer. Teverden keek ze rond. Haar klasgenoten konden komen.

Alsof ze haar gedachten hadden gelezen, hoorde ze op dat moment Lianne binnen komen bij de achterdeur, die recht onder haar kamertje was, en ze haastte zich naar beneden.

Terwijl ze van de laatste trede sprong, ging de bel bij de voordeur ook en aangezien Lianne haar weg hier wel wist, besloot Marieke naar de voordeur te gaan. Inge stond voor de deur en Marieke trok haar enthousiast naar binnen.

“Wat leuk dat je er bent! Kom, we gaan in de keuken wachten tot de rest er is en daarna verdwijnen we naar mijn kamer.”

Inge volgde haar naar de keuken en beide meisjes begroetten Lianne, die al aan de tafel was gaan zitten. Op dat moment ging de bel alweer en Marieke vloog weer weg. Kyra en Lexie waren elkaar onderweg tegengekomen en Kyra had achterop de fiets bij Lexie mee kunnen rijden.

Marieke ging ook hen voor naar de keuken en troonde daarna haar klasgenoten mee naar boven.

De meisjes ploften neer op bed en bank en bedienden zich van de thee en koekjes. Na een paar minuten algemeen geklets rinkelde Marieke met een belletje dat ze uit de verkleedkist had gegapt. De meisjes vielen stil en Marieke grinnikte.

“Nou, dat werkt dus prima. Bij dezen verklaar ik de eerste vergadering van onze club voor geopend! Allereerst: ik vind dat we een naam voor onze club moeten verzinnen. Laten we allemaal een paar dingen verzinnen. Dan prikken we daarna alles wat we bedacht hebben op mijn prikbord en de meeste stemmen gelden.”

De andere meisjes knikten en Marieke gaf hen allemaal een blaadje uit één van haar schoolschriften. De volgende minuten was het stil, terwijl ze allemaal hun best deden een aantal namen te verzinnen.

Even later hingen er een stuk of twaalf namen op het prikbord. Ze staarden er allemaal even naar.

“Ok,” begon Marieke, “Dan moeten we zo maar gaan stemmen. Van wie kwam ‘De Hoefslag’?”

Lexie stak haar vinger op.

“Die is van mij. Net als ‘Aan de Teugel’ en ‘Appaloosa’.”

“Ok, goed bedacht,” vervolgde Marieke, “Dan hebben we nog ‘Palomino’ en ‘Bles’, van wie waren die?”

Inge en Lianne staken hun vingers op.

Zo liep Marieke het hele rijtje langs en uiteindelijk vroeg ze de meisjes een sterretje te zetten achter de naam die hun favoriet was.

Uiteindelijk bleek dat vier van de vijf hadden gestemd op